

— Какво се карате пакъ? запита госпожата, която вадеше отъ кошницата месо за гозба.

— Заврънкалъ ме е за хлѣбъ, обади се слугинята.

— Дай му! дай му! заръча госпожата, отминувайки къмъ черешата.

Зоя и Цвѣтанъ бѣха се качили на дървото, а баща имъ прибираше отдолѣ чернитѣ череши въ една малка кошничка.

Маринчо сложи дѣтето и се търколи, ржфайки комачето си. Малкиятъ сѣдия запротестира, защото го сложили на земята.

Дѣтето пишеше. На Маринча това се хареса. Той смѣташе, какъ ще подслади сухото комаче съ черешки, ако дойде майка му да си го вземе.

Тя наистина го чу, бърже се върна при дѣтето си. И той въздъхна. Радостно Маринчо подскачаше къмъ черешата, когато слугинята го настигна, да го прати на чучура долѣ за вода. Тя му втикна стомната въ ржка. Той се опря: „вървисти, не е моя работа!“

Опекунътъ го чу и до толкова се ядоса отъ неговата упоритостъ, щото забрави, че кошничката му е пълна съ череши. Той замахна съ кошничката да удари Маринча. Черешитѣ се изсипаха. Слугинята се наведе да ги събира, смѣейки се. Зоя и Цвѣтанъ плѣскаха ржцѣ радостни, гледайки отъ горѣ, какъ се прѣснаха черешитѣ. А Маринчо плачишкомъ грабна стомната, избѣга надолѣ изъ урвата.

Рунтю го присрѣщна. Той изпрати своя другаръ до чучура. Нему Маринчо разказа своя тегловенъ животъ. Кучето скачаше, лижеше лицето му. И сълзитѣ на сирачето сѣ капѣха. То милваше